

- at WEU-samarbejdet ikke kommer til at inddebære, at NATO bliver stillet over for synspunkter, der ikke lader sig ændre, når der skal træffes beslutninger
- at der bliver den størst mulige gennemsigtighed i arbejdet i de to organisationer
- at det europæiske forsvarssamarbejde ikke marginaliserer de europæiske NATO-allierede, der ikke er med i EF og/eller WEU.

Mindretallet er endelig af den opfattelse, at Danmarks forsvarspolitiske interesser bedst tilgodeses med NATO-medlemskabet, og at det ikke er aktuelt med dansk medlemskab af WEU.

*

Et *andet mindretal* (Det Konservative Folkepartis, Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) kan tilslutte sig foranstående med følgende ændringer:

Kapitel 4, 1. afsnit, udformes således:

»Et af de væsentlige resultater af den kolde krigs afvikling er, at trusselsbilledet er ændret markant. Warszawapagten er opløst, og en sovjetisk invasion af Vesteuropa forekommer utænkelig. Det nye verdensbillede må naturligvis medføre ændringer i NATO.«,

Kapitel 5, hvor de to sidste afsnit udformes således:

»Mindretallet finder, at den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i princippet bør omfatte alle aspekter, hvorom enighed opnås mellem medlemsstaterne.

Egentligt militært samarbejde skal foregå i de hertil hørende alliancestrukturer, idet medlemsstaternes eksisterende forpligtelser på forsvarsområdet respekteres. Rådet etablerer med enstemmighed den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.«,

Kapitel 6, hvor kapitleverskriften og de to første afsnit udformes således:

»*Kapitel 6. Den Vesteuropæiske Union (WEU)*

Den Vesteuropæiske Union (WEU) har hidtil ikke spillet nogen væsentlig sikkerhedspolitisk rolle, men har overvejende fungeret som et forum for udveksling af synspunkter.

Danmark har som observatør fulgt udviklingen i WEU. Vedtagelsen af Haag-plattformen i 1987 om WEU's atomvåbenpolitik og WEU's målsætning om at være ramme for medlemslandenes indsættelse af militære styrker uden for NATO's område har været centrale spørgsmål i den danske diskussion om medlemskab.«,

og hvor det sidste afsnit i kapitel 6 udformes således:

»Danmarks forsvarspolitiske interesser tilgodeses bedst med NATO-medlemskabet. Mindretallet har med tilfredshed noteret sig, at NATO-udenrigsministermødet i København i juni 1991 førte til enighed i alliancen om retningslinier for WEU's fremtidige rolle, som svarer til det foranstående. Mindretallet noterer sig også, at Norge har henvendt sig til WEU med henblik på en nærmere politisk kontakt. Selv om de aktuelle drøftelser ikke kræver dansk stillingtagen til spørgsmålet om medlemskab af WEU, finder mindretallet, at Danmark bør holde tæt politisk kontakt med WEU med henblik på at følge den videre udvikling.«

*

Et *tredje mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) finder, at internationalt samarbejde vokser stadig i betydning. Sikkerhed kan kun skabes i fællesskab og kun ved at bygge på et bredt sikkerhedsbegreb, der indrager politiske, sociale, kulturelle og økonomiske forhold – såvel som militære. Sikkerhedspolitik bør tilsvarende føres med en bred vifte af midler.

USA og Sovjetunionen spiller hver på sin måde fortsat en vigtig rolle for Europas sikkerhed. En europæisk sikkerhedsordning, der ikke omfatter disse to lande, vil være præget af usikkerhed og ustabilitet. Samtidig kan europæisk sikkerhed ikke tænkes uden global sikkerhed. De vigtigste institutioner i en bred ordning af